

bestemmer Straf, at forskaffe sig fornøden Dp-lysning om den begaaede Brøde paa den Maade, som han efter Omstændighederne finder meest hensigtsvarende. Ansees det rigtigst, at en retlig Undersøgelse anstilles i Sagen, vil en saadan være at foranledige, men Straf kan derefter ikke fastsættes af de Jurisdictionsscheferne underordnede Befalingsmænd.

§ 29.

Straffen bør efter den Foresattes pligtmæssige Skøn sættes i et passende Forhold til den begaaede Forseelses Størrelse under tilbørligt Hensyn til den Skyldiges foregaaende Dpforfel og øvrige Omstændigheder, som have Indflydelse paa Strafverdigheden. For ringere Forseelser bør først anvendes Trettesættelse, de mildere Arreststraffe eller andre ringere Disciplinarstraffe, og de strengere Straffe ikkun benyttes, naar hine have vist sig frugtesløse. Straffen bør vel fastsættes i Overeensstemmelse med Straffelovens Forrifter, men dog kunne de i § 4 nævnte Disciplinarstraffe eller Trettesættelse anvendes for Overtrædelse af militære Pligter i Stedet for en ringe Grad af Arrest, naar Omstændighederne tale for sliq Afgjørelse af Sagen.

§ 30.

For ingen Forseelse maa anvendes mere end een Straf og under samme fortløbende Tjenesteforretning, hvorunder i Exerceerfkoerne betragtes alle de Dvelfer, som anstilles paa samme Dag, maa, om Noget end forseer sig flere Gange, ikke tildeles ham større legemlig Straf, end vedkommende Befalingsmand ifølge de foregaaende Bestemmelser kan anvende. Dog kan med enhver Straf forbindes passende Advarseler.

§ 31.

En Stabsofficer, hvem en Disciplinarstraf er tilkjendt, kan undslaae sig for at modtage denne, naar han vil henskyde sig under Rettergang. Ligeledes kan en ringere Militær, hvem af hans foresatte Befalingsmand tilkjendes Straf af mørk Arrest paa indskrænket Kost eller af Fængsel paa Vand og Brød, eller en anden Arreststraf, saafremt denne sidstnævnte overstiger 10 Dage, begjære Sagen undersøgt og paakjendt af Retten, og maa i saa Fald den af Befalingsmanden tilkjendte Straf ikke fuld-

byrdes. Ret til at henskyde sig under Rettergang falder dog bort i Felten og i en beleiret Fæstning. Tøvrigt kan den, som i Overeensstemmelse med § 14 belægges med Arrest af sin foresatte Befalingsmand, eller af ham ansees med nogen Disciplinarstraf, ikke forde Sagen henviist til Retten og derved hindre Arrestens eller Straffens Fuldbrydelse, hvormod det efter de almindelige Regler om Klage over Foresatte staaer ham frit for at føre Klage, hvis han anseer sig forurettet ved Arresten eller Straffen. Fremføres saadan Klage over tilkjendt Straf, kunne saavel den Foresatte, der har bestemt Straffen, som den høiere Befalingsmand, til hvem Klagen indkommer, standse Straffens Fuldbrydelse, naar de finde tilstrækkelig Anledning dertil.

§ 32.

Jurisdictionsscheferne og de andre Befalingsmænd, som nævnes i § 22 og i § 23 under Nr. 3 og 4, have at føre nøiagtigt Indseende med den rigtige Anvendelse af den de underordnede Befalingsmænd tillagte Straffemyndighed. Naar de faae Melding om en af saadan Befalingsmand paalagt Straf og finde, at den er usortjent, for streng, eller tøvrigt ulovligen paalagt, skulle de ophæve eller nedsætte samme, hvor Saadant lader sig gjøre; finde de den altfor mild, skal det dog have sit Forblivende ved Straffen, naar Sagen ikke efter § 33 bliver at paatale ved Retten.

Den Befalingsmand, som har forseet sig ved Disciplinarmyndighedens Anvendelse, bliver efter Omstændighederne enten at ansee med en Disciplinarstraf eller at tiltale ved Retten.

§ 33.

Baalægges Straf uden Dom for en Forbrydelse af den Art, at Straf for samme ikke paa saadan Maade lovlig kan bestemmes, udelukkes ikke ved den paalagte Straf Paatale ved Retten til Erhvervelse af Dom, dog bør ved Straffens Bestemmelse tages tilbørligt Hensyn til den Straf, som allerede maatte være udstaaet. Det Samme gjælder ogsaa, naar den begaaede Forbrydelse vel er af det Slags, at Straf for samme i Almindelighed kan fastsættes uden Dom, men derhos er af den Størrelse, at Straf ikke burde være paalagt paa saadan Maade, dog skal i saa Fald ingen